

101. DISCODANS.

Det hændte igen en anden gang, da jeg var færdig med et udenbys job. Jeg havde sammen med nogle musikere fået en del indenfor vesten, og burde have været gået hjem i min seng, som jeg for det meste også gjorde. I stedet kom vi hen på et diskotek, og jeg gik og dinglede rundt i det helt fremmede miljø, da pludselig en musiker fra orkestret på diskoteket henvendte sig til mig, og meget høfligt spurgte, om jeg ikke ville spille et nummer for gæsterne i diskoteket. Det ville jeg selvfølgelig gerne, og dinglede hen til stativ med tre keyboards, hvor man hensynsfuldt og diskret hjalp mig ned at sidde. Jeg sad lidt og gloede på tastaturerne, løftede så træt mine grapper og lod dem falde ned på en C-akkord. Nøjagtig på slaget faldt husets unge discoteks-orkester i på en C-akkord, og en almindelig 12-takters blues var kørende. Vi havde intet aftalt. Overhovedet intet. Vi vidste det bare hver især, uden at tænke videre over det. Senere kom jeg ud at danse, da jeg pludselig af vanvare kom til at stille skarpt på væggene, som var spejle fra gulv til loft. I næste øjeblik stod jeg og stirrede på mig selv, og var med det samme helt ædru. Jeg gik hen til værten og sagde til ham, at hvis han ønskede at holde på sine ikke længere helt så unge gæster, skulle han overveje, at få alle spejle fjernet. Derpå gik jeg hjem i seng.

102. BYGNINGSBEVARERNE.

Foreningen til en kendt bygnings bevarelse afholdt engang en middag i en store sal til mange kroner pr. kuvert. Der manglede penge til færdiggørelsen af restaureringsarbejdet af bygningens facade, og så forsøgte brugerne at skaffe pengene blandt andet på denne måde. Jeg skulle spille under middagen, og et orkester skulle spille til dansen bagefter. Det gik stille og roligt, og der var forskellige underholdende indslag under spisningen. Medens jeg havde en pause under sådant et indslag blev jeg opsøgt af en af byens kendte forretningsmænd, der spurgte mig om jeg kendte en bestemt gammel revyviser. Det kunne jeg sige ja til, og så spurgte han mig, om jeg også kendte forspillet. Det kendte jeg ikke og han kunne heller ikke synge det for mig. Jeg spurgte alle i baglokalerne deriblandt orkestrets musikere, der i mellemtiden var dukket op. Der var ingen hjælp at hente, og jeg var ved at komme i tidsnød. Der var lavet en sang, som jeg selvfølgelig helst skulle kunne spille til. Jeg ringede til en slægtning, som delvis kunne hjælpe mig på vej i telefonen. Så fandt jeg en pedel nede i varmekælderen, som stille og roligt gav mig forspillet tone for tone, medens jeg stod og skrev ned på et stykke papir. Jeg nåede lige på plads ved klaveret, da sangen blev annonceret. En dengang kendt mediemand, som var middagens toastmaster bad mig spille stykket igennem for publikum en gang. Det skete ikke uden enkelte fejlslag. Han sendte mig et langt sigende blik, og så blev sangen sunget, og jeg kunne dække mig bag de syngende. Senere, da jeg var færdig, blev jeg, fordi jeg ville høre orkestret spille til ballet efter middagen. Der blev kørt en gammeldags trækvogn ind ved siden i ballokalet. Der var lavet en pæn kant af bølgepap rundt langs vognens kant med en lille opkant, for at lasten skulle blive der. Det var sat fast med tegnestifter, hvorpå ladet var blevet læsset med æbler og appelsiner. Jeg havde ikke fået noget at spise bagefter, da maden nu hej var blevet fjernet og kørt bort. Jeg faldt for fristelsen og tog et æble fra vognen, hvilket også var meningen, man skulle kunne gøre. Jeg må have trykket for hårdt på læsset, idet jeg tog æblet, for nogle tegnestifter gik løs, og æblerne begyndte at trille ud på gulvet. Jeg forsøgte at holde på bølgepapkanten, men den gik helt løs, og strømmen af æbler standsede først, da jeg fik hjælp af nogle af gæsterne. Ingen bebrejdede mig noget.

103. DEN KÆRLIGE GÆST.

En aften jeg spillede, kom en halvberuset kvinde op, satte sig meget tæt på mig, og begyndte at blive kærlig. Jeg rejste mig op og gik ud i to minutter. Da jeg kom tilbage, kom hun op igen og fortsatte. Jeg rejste mig igen, og gentog min demonstrative pause. Hun var sammen med chefen for spillestedet, samt nogle af deres venner, og de havde selvfølgelig iagttaget forløbet. Da hun kom igen og satte sig til at omklamre mig bagfra, slap jeg en lydløs og meget ildelugtende vind direkte ind i hovedet på hende. Den måde hun rejste sig

op på og forlod mig, efterlod ingen i restauranten i tvivl om, hvad der var sket. Chefen sagde ikke noget om det overfor mig næste morgen, da vi afregnede, men jeg bemærkede godt hans smørrede grin. Jeg blev dog aldrig inviteret igen.

104. JOINT'EN.

På en af orkestrets ture til det nære udland, havde vi valgt at rejse med tog. En af vores rygere sad og dampede på en eller anden joint, og kupeen stank forfærdeligt. Da vi nærmede os grænsen, blev vi enige om, at fjerne alle spor. Der blev lavet gennemtræk i kupeen, og rygeren gemte sin smøg på toilettet. Næste dag, da vi skulle hjem igen, steg vi på toget, og satte os ind i den reserverede kupe. Vi havde siddet lidt, da forskellige ting i kupeen forekom os bekendt. Vi opdagede, at det var den samme kupe, som på udturen, og det varede ikke længe før rygeren var på vej ud på toilettet, og kom tilbage med cigareten i hånden. Han tændte den ikke, før vi havde passeret grænsen igen. Det er også meget sjovt at tænke på, hvordan en DSB funktionær kan sidde og lege med pladsreservationer. Han får vores cirka rejsetider at vide, og kan så simpelthen sidde og se, at det passer med at putte os ind på de samme pladser igen.

105. GENTLEMEN PREFER BLONDES.

Når jeg var færdig med at spille i min piano bar, tog jeg rundt forskellige steder, for at få natmad, og høre andre spille. En aften var jeg endt et eller andet sted i midtbyen, hvor jeg fik noget at spise og drikke. Over for mig havde en arabisk udseende meget velklædt forretningsmand plantet sig, efter at jeg var færdig med maden, og forsøgte på et famlende engelsk at få en samtale i gang. Jeg var for træt til at vifte ham af, og var åbenbart faldet i søvn, da han pludselig ruskede mig vågen. Han fortalte mig, at han lige havde reddet mig fra nogle skumle fyre, som havde været på nippet til at overfalde mig. Jeg gloede på ham, og derefter på de skumle fyre, som sad og grinede ved nabobordet. Derefter foreslog han mig at gå med ham op på hans hotelværelse, hvor jeg ville være i sikkerhed. Så var jeg helt vågen igen, og fik ham pænt og ordentligt verftet af. Jeg kom i snak med mændene ved nabobordet, som for øvrigt var nogle yderst venlige engelsktalende søfolk. De havde bare siddet stilfærdigt og iagttaget hele optrinet, og grinet ret åbenlyst af hans anstrengelser. Den ene sagde til mig noget i retning af: "but he was a gentlemen". Jeg tog hånden op bag mit hår og svarede: "and gentlemen prefer blondes".

106. MOMS.

Orkestret spillede engang for et større firma til en fest. Da festen var slut, blev jeg kaldt hen til en flok glade og opstemte, men benhårdt udseende chefer, som bad mig sende en regning på det aftalte beløb plus moms. Der var ikke aftalt noget om moms, men jeg blev selvfølgelig glad, fordi jeg betragtede det som en anerkendelse, at firmaet ville give os 22½ % oveni det aftalte honorar. Jeg sendte regningen, og nogle dage senere blev jeg ringet op, hvor jeg arbejdede. Det var firma-cheferne, som ikke kunne finde mig i moms-registret. Jeg kunne kun bekræfte over for dem, at der var jeg heller ikke opført. Vi snakkede lidt om det, og de fandt efterhånden ud af, både på min arbejdsplads, hvor der blev lyttet med, og på deres kontor, at jeg ikke anede en snus om moms og dets væsen ud over, at det på det tidspunkt var 22½ %, der skulle lægges oveni grundsummen på de fleste arbejder og leverancer. Det afstedkom efterhånden en del morskab i begge ender af telefonen. Det endte med, at firmaet bare sendte mig den oprindelige kontraktsum.

107. FAN-KLUBBEN.

Orkestret spillede en overgang ret meget i Nord-Tyskland, og tre gode kneipe-kammerater begyndte at dukke alle vegne, hvor vi spillede. Engang hvor vi spillede i Tyskland og skulle overnatte i spillestedets musiker-lejlighed, var jeg gået direkte op i seng, og lod de andre være selskabelige. Jeg sov, da jeg pludselig hørte nogle helt fremmede lyde. Jeg ville have overhørt, hvis gutterne var kommet skramlende ind, som de plejede, og bare halvsovet

videre, til der blev ro. Men det var så bare en af gutterne, der stilfærdigt begyndte at rydde op, og så var jeg lysvågen med det samme. Rydde op!!! Sådan noget skete kun, når det var nødvendigt, og oppe var jeg i et nu, og kom i tøjet og fik redt min seng. Det ærgrede ham lidt, for det skulle have været en overraskelse, at vi fik gæster, og jeg skulle have været taget på sengen. Lidt efter dukkede resten op med vores fans op, og vi sad og hyggede os sammen en times tid.

108. FØDSELSDAG.

En velhaver fra omegnen fejrede sin 50 års fødselsdag. Gæsterne var alle kendt fra ugebladene og vi optrådte for første gang alle i smoking og flere af os havde anskaffet os en til lejligheden. Jeg havde tryglet vores trompetist om at bruge dæmper om nødvendigt hele aftenen bare for denne ene gangs skyld, og han havde modvilligt lovet det. Flyglet skulle først flyttes fra den ene ende af hovedbygningen til den anden. Jeg kunne mærke, at flygel benene og hjulene ikke var stærke nok til at blive skubbet gennem alle rummene, og bad de unge på godset om at skaffe en eller anden slags lille vogn. Kort efter var de tilbage med en, som kom direkte fra hestestalden, og tilsyneladende blev brugt til at køre hestemøg. Klaveret blev løftet op, vendt og trillet gennem lokalerne med alle gæsterne, tværs hen over de ægte tæpper. Vi gjorde os klar, og lidt efter kom eren ind og åbnede ballet. Han sagde til os: " Så drenge. Giv den så en skalle". Trompetisten vendte sig os sendte mig et langt blik. Så pillede han dæmperen ud og så kørte det, som det plejede.

109. SOVE I TOGET.

Jeg har altid haft det med at falde i søvn, når jeg sidder og bliver vugget i tog, biler og busser. Engang i Fredericia kom jeg løbende op i et tog, som var ankommet fra Fyn. Jeg satte mig og faldt omgående i søvn, da jeg havde været til julefrokost i Fredericia. Jeg havde glemt, at visse tog fra Fyn deler sig, og kører henholdsvis nordpå og sydpå. Jeg vågnede først i Vejen og kom ud. Gudskelov skulle jeg ikke spille nogen steder, men ville hellere have været hjem. En anden gang skulle jeg spille i Randers, og var klar til at rejse mig fra min plads i kupeen. Jeg sad og kikkede på Randers, der ligger så smukt i Gudenå dalen. Noget senere vågnede jeg igen, og så, at toget havde været i Randers. Jeg kikkede på mine medpassagerer, og så, at de havde meget travlt med at læse i deres respektive blade og bøger. De små smil om deres læber afslørede, at de stiltiende var blevet enige om, ikke at vække mig. Et rigtig fint, men også tarveligt nummer. Det var så bare ud i Hobro, og en taxa tilbage. Det farligste øjeblik er, når toget har sat farten ned på vej ind på en station. Så tænker man, så gik det godt nok engang, og så slapper man af lige et øjeblik, og så sker det. Måske havde jeg fortjent det, for jeg købte en plade chokolade, som jeg i løbet af turen brækkede i stykker og lystigt guffede i mig, uden så meget som at tænke på at byde mine medpassager et stykke. Det vil jeg huske til næste gang. Engang hoppede jeg på toget og skulle til Haderslev og spille. Jeg gik ind i en kupe, hvor en musikerbekendt sad, og kom i snak med ham i et minut, indtil toget satte i gang, og jeg opdagede, at det kørte nordpå. Mig af i Vejle og kikke togtider. De var helt umulige. Så hen på et spillested, hvor jeg var vant til at spille. Der klagede jeg min nød til værten. Baren var fuld af fyraftengæster, og en, to, tre var en gæst i gang at ringe efter en billig udlejningsbil og en taxa. Værten klaskede uden et ord 500 kr op på disken, og så blev jeg losset ud. Jeg nåede hvad jeg skulle til tiden. Gæsterne var en ung kvinde og to mænd, som kom i slagsmål om hende i aftenens løb. Næste dag fik Værten i Vejle sine penge igen. Engang skulle jeg stå af toget i Hornslet, og samles op af en musikerbekendt. Vi havde aftalt en lille musikalsk session hos nogle af hans venner et sted mellem Hornslet og Randers, men jeg vågnede først mellem Trustrup og Grenaa. Jeg nåede at ringe besked til dem fra Grenaa, købe ny billet og komme på toget på ingen tid, for det holder normalt kun et par minutter inden det kører tilbage. Det har i mange år været en fast procedure, at jeg allierer mig med en eller flere medpassagerer, og bede dem prikke til mig, når jeg skal af toget. Men en gang imellem glemmer jeg det. Jeg har efterhånden vænnet mig til at sætte hjemmefra flere timer, før end det egentlig er

nødvendigt, simpelthen for at have tid til både togforsinkelser og utidig søvn. Det er ikke nogen god start på et job, at komme springende i sidste øjeblik. Jeg har behov for tid nok inden et job, for at have det godt, og jeg vil være i nærheden af spillestedet i ordentlig tid.

110. SKT. THOMAS.

Jeg spillede en overgang i et jazzværtshus i Aabenraa, der hed St. Thomas. Det var meget lækkert ombygget efter en forhenværende toldbygning, der i sin tid blev bygget i caribisk stil. Det forlyder, at den pågældende arkitekt dengang fik til opgave at tegne en toldbygning til Aabenraa og en til St. Thomas, som jo har været dansk engang. Tegningerne blev forbyttede, og der ligger derfor den dag i dag en kedelig toldbygning i dansk provinsby-stil i St. Thomas. Historien er blevet bekræftet af nogle af de folk, der havde spillestedet, og som valgte St. Thomas som feriemål, for blandt andet at se, om det passede. Siden er der kommet et kontorfirma ind i bygningen.

111. SUTSKOENE.

En overgang havde jeg for vane at optræde i hjemmesutter i kameluld, og det afstedkom megen morskab rundt omkring. Engang var jeg et sted på vej ud på toilettet. Ved hoveddøren var nogle af spillestedets folk i færd med at smide en voldelig gæst ud. Han havde haget sig fast i et varmerør, og de havde fat i begge hans ben og halede til. Så sprang varmerøret. Jeg gik ud til mit, og var der et stykke tid. På vej tilbage da jeg trådte ind i rummet ved hoveddøren, så jeg vandet fosse ud, og blev i samme øjeblik opmærksom på, at mine fødder blev varme. Jeg stod i en tomme varm vand.

112. INJEKTION.

Engang havde vi spillet en rigtig fin aften for et meget lyttende publikum. De fleste blev hængende, da vores optræden fortsatte i en mere showpræget stil, hvor vi blev mere og mere kåde. Der var mange skægge indfald, hvor det er svært at huske detaljerne. Jeg kom på et tidspunkt skridende ned ad en trappe i Hollywood-star stil med musikledsagelse. En eller anden metalgenstand gik igennem stortrommen. Jeg var ude i opvasken og hente værtinden, da hun slet ikke havde danset hele aftenen. Hun havde helt rene og stærkt ophovnede hænder, og var meget forbløffet. Vores ekstra forestilling varede ca. fire timer, inden værten sluttede af, og gennede alle ud. Næste morgen havde jeg det helt store hovede på, og ville have læge. Det kunne jeg ikke få, men medicin og injektionsprøjte blev fremskaffet og værtinden, som var uddannet sygeplejerske, begyndte at prikke i mig. Først i det ene albueled, hvor hun prikkede et par steder, uden at finde en åre. Mine blodårer kan ellers ses med det blotte øje, men hun kunne ikke finde den med sprøjten. Så gik hun i gang med den anden arm, og endelig fik jeg medicinen sprøjtet ind. Vi skulle videre til en anden by og spille om aftenen, og jeg sov sødelig på hele turen. Vi blev om eftermiddagen modtaget på spillestedet af flere fra klubben, og instrumenterne og jeg blev læsset op på scenen, hvor jeg sov videre. De andre småhyggede sig ved baren. På et eller andet tidspunkt havde jeg endnu halvbedøvet af medicin vendt mig om på den anden side på scenen, og uden helt at vide hvor jeg var, efter sigende sluppet en kraftig vind, inden jeg sov videre. Om aftenen var jeg klar til at spille igen. I nogle ugers tid var mine albueled stærkt misfarvede efter stikkene, og jeg forstod lidt bedre, hvorfor min sprøjtefører arbejdede som opvasker, og ikke længere som sygeplejerske. Men det var venligt ment, og uden hendes hjælp, havde jeg ikke kunnet spille om aftenen.

113. JULEFROKOST.

Lærerstabten på en højskole havde hyret mig til at spille til deres julefrokost på en nærliggende kro. Jeg spillede, som jeg plejer, men blandede selvsagt en masse julemelodier ind i mit sædvanlige repertoire. Så blev der delt højskolesangbøger rundt, og jeg slog på opfordring an til "Dejlig er jorden". Alle begyndte famlende at synge, men så ebbede sangen ud, og jeg kikkede noget betuttet på lærerne, der sad og kikkede dybt i

deres sangbøger uden at synge ret meget. Der var dog nogen, der sang med på alle versene, så omsider fik den en ende. Efter frokosten kørte hele selskabet tilbage til højskolen og festede videre. På vej hjem fra festen kørte jeg i taxa sammen med en af lærerinderne, der sad med sin sovende søn i favnen. Jeg spurgte hende, hvad der egentlig skete, da de sang på kroen, og hun blev synlig forlegen. Efterhånden fik jeg hevet ud af hende, at højskolen er en meget musikorienteret skole, at flere af lærerne er klassisk uddannet på konservatorier eller universiteter, og at de havde en helt klassisk opfattelse af, hvordan "Dejlig er Jorden" skal spilles. Så de havde kun halvkvalt kunnet tilbageholde deres morskab, da jeg lavede en fed introduktion, og i øvrigt spillede den smukke salme, som var det en blues.

114. BLOMSTER.

Jeg blev engang engageret til at spille på et værtshus i den indre by. Kvarteret, hvor spillestedet lå, var for mange år siden ret berygtet med masser af slum og prostitution, men husene er i årenes løb blevet købt op og restaureret af pengestærke bygherrer, som efterhånden har fået velhavende købere ind. Dog fandtes der dengang et gammelt faldefærdigt hus på den modsatte side af gaden, hvor der endnu sad en gammel prostitueret og trak fra sit åbne vindue. Det gav mig en vis atmosfære af, for en enkel gangs skyld at sidde og spille den gamle jazz i det miljø, hvor den kom fra. Min optræden foregik altid den første lørdag formiddag i festival-ugen, så jeg stod først i programmet i fem år. Det var altid godt besøgt, og der var altid en fin stemning, så efter den første gang jeg havde spillet der, købte jeg en buket blomster til det kvindelige personale, og gik hen og ville aflevere den. I stedet stod der en gammel garvet tjener, som jeg ikke havde set før. Jeg gav den til ham med besked om, at give den videre til pigerne. Så gik jeg hen til pianoet og satte mig til at spille. Tjeneren sagde: "I dag er der ikke andre piger end Helle, så hun får dem". Jeg var i gang med at spille, da tjeneren gik hen til ældre mand og sagde: "Se Helle, hvad den herre har med til dig". "Helle" sagde: "Guuud hvor eer de yyyndige". Jeg græmmede mig lidt, fandt lynhurtigt en slutning på nummeret, og kom ud i en vis fart. Det lærte mig, at stedet kun var et jazzværtshus, når der var musik på. Så snart musikken var forbi, fortrak jazzpublikummet, og stampublikummet vendte tilbage.

115. NYHAVN.

Engang spillede orkestret i Nyhavn under "Copenhagen Jazz Festival". I en pause gik vi udenfor for i den lune sommeraften at trække lidt frisk luft. Allerede dengang havde Nyhavn skiftet image fra at være et sted, hvor der var kort mellem øretæverne og rulleturene i sidegaderne, og det havde vi snakket en del om, da vi jo ikke kommer der så ofte. En af vores musikere kikkede sig omkring og fik i mylderet af sommerglade unge mennesker øje på en eneste drukkenbolt, der sad på en trappesten og så ud til at have påbegyndt sin brandert engang i trediveerne. Han gik hen til ham og sagde højt i en høfligt konverserende tone: "Hvor er det dog en fornøjelse at se, hvor Nyhavn har ændret sig". Fyren svarede: "Ødde ødde ødde øth!". Musikeren: "I gamle dage kunne man ikke gå to skridt uden at falde over fulde stoddere alle vegne". Fyren: "Ødde ødde ødde øth!". Musikeren: "Men nu ser man aldrig sådan nogen mere". Fyren: "Ødde ødde ødde øth!"

116. TOGSKIFTE.

Orkestret valgte ind imellem at rejse med tog på vores lidt længere ture, hvor vi alligevel skulle overnatte. Disse ture var ikke altid gennemplanlagte, så vi valgte tit vores togafgange, uden at have pladsbilletter. Vi okkuperede altid en hel kupe, ganske simpelt hen ved at sende vores yngste og hurtigste i forvejen helt uden bagage. Ingen kunne som han spæne hen langs en togstamme, finde en tom kupe, storme ind, smække døren i, trække gardinerne for ud til gangen, og meget overbevisende holde andre rejsende væk længe nok, rive vinduet ned og vinke til os andre. I mellemtiden havde vi fået en anden af os ud på perronen under vores vindue og tage imod bagage, en tredie skaffede om muligt en

transportvogn. Lynhurtigt fik vi al bagage og instrumenter flyttet ud af det ene vindue og ind af det næste, og spredt det ud over hele kupeen, så ingen andre fik en chance for at være der, og så kunne vi i ro og mag hygge os i en kupe helt for os selv. Aktionen sluttede som regel med, at vi sad og skraldgrinede over, at det var lykkedes nok engang.

117. LOKAL CAFÉ.

En lokal café havde et gammelt opretstående klaver med træramme, der aldrig blev stemt, og det var egentlig for dårligt at spille på. Desuden var stedet heller ikke vant til at have levende jazz. Der var ret mange unge, og de ignorerede mine ydelser totalt. Pludselig en aften gik døren op og indehaveren, som er en ung rigtig flot fyr kom ind. Der lød et hvinen fra de unge piger, som i et nu havde omringet ham. Det fik mig til at gå derhen, og forklare dem, at det faktisk var mig og ikke ham, der havde siddet og underholdt dem i den sidste time. Jeg sluttede af med at sige--- ”Sig mig. Hvad har han, som jeg ikke har”? Pigerne gloede bare olmt på mig, men indehaveren havde humor nok.

118. BLODTRYK.

Mit blodtryk havde i mange år givet meget hovedpine, og været uden ordentlig behandling, og i 1981 gik det galt. I forbindelse med travlheden med at tilrette den første tourne for Bob Darch, fik jeg næseblod. Det skete med nogle dages mellemrum, og en aften, da orkestret var på vej til et job, måtte jeg ud i vejgrøften, for at prøve at standse en blødning. Da vi kom ind på spillestedet, begyndte det igen, og jeg måtte ud på toilettet. Jeg fik tilkaldt en af gutterne og bad ham skaffe en ambulance til mig, og en lokal bassist til orkestret. Jeg kom på sygehuset og fik standset blødningen. En nat bemærkede jeg i min halvdøs, at der ret tit var nogen ved min seng, og næste dag, da der var stuegang, kom jeg til at kikke på en liste, der var blevet lagt på mit bord. Mit navn stod på listen og en række blodtrykstal og tilhørende tidspunkter afslørede, at de havde været ved miste kontrollen med mit blodtryk, så det var kommet alt for langt ned. De havde en overgang stået ved min seng og målt med få minutters mellemrum. Hvad de ellers havde gjort, fik jeg aldrig at vide. Da jeg bemærkede overfor lægerne, hvad jeg havde set, snappede de hurtigt listen, og svarede ikke på det, jeg spurgte om. Jeg lå der i fire dage, og har så været på blodtryksdæmpende medicin lige siden. Ligeledes har jeg aldrig haft hovedpine siden, og jeg savner det heller ikke.

119. KROEN PÅ SJÆLLAND.

Orkestret stillede engang med tre mand på Sjælland. Fra Sjælland stillede trompetisten med en ret kendt meget dygtig trommeslager. Jeg fortalte ham, at jeg havde den kedelige vane, at jeg i stressede situationer kunne have svært ved at holde tempoet, når jeg spillede. Dertil svarede han, at det vidste han godt, det var jeg almindelig kendt for. Så var det sagt. Vi kom i gang med at spille, og da vi kom til min solo, havde jeg glemt, hvad vi havde snakket om, vrinskede, stejlede og satte i galop. Galoppen varede et skridt inden tøjlerne strammede. Det var trommeslageren, der stillede og roligt bare holdt tempoet, uden at rokke sig en eneste millimeter. Så faldt der ro over musikken, og vi havde en fin aften. Bagefter havde vi knas med pengene. Der kommer altid et eller andet i vejen, når man har fået et job af en eller anden mellemmand, der skriver kontrakten, og glemmer at få al det aftalte skrevet på kontrakten. Der var lovet os gratis overnatning, men det var ikke skrevet ned. Vi kom op at skændes med manden om en dum 100 krone-seddel, som han pludselig ville have, for at sætte lyd op for os, og han gav os besked om at forsvinde i en vis fart. Da vi kom, havde vi fået vores værelser, og installeret os. Vi kunne ikke engang få lov til at betale for vores værelser, det var bare ud. Det var en kølige vinternat, og der var flere timer til, at båden skulle afgå til Aarhus. Vi prøvede at få hotelværelser, men det var alt for dyrt for kun nogle få timer. Vi forsøgte at sove i bilen, men det er ikke nemt. Til sidst fandt vi en bagerbutik med et klaver stillet op i selve salglokalet, og fik lidt at spise. En rigtig kedelig tur.

120. BLUT.

En friaften i Hamburg ville jeg aflægge et spillested et besøg. Undervejs ville jeg smide noget pøsepapir i en affaldsbeholder, men skar mig på kanten, og blødte som en stukken gris. Jeg forbandt mig nødtørftigt med et lommeterklæde, og kom ind på spillestedet, hvor en rigtig sød pige, der var sygeplejerske og folkesanger straks tog sig af mig. Jeg havde aldrig set hende før. Hun fik fremskaffet rigtig forbindingsmateriale i huset, og hjalp mig med at rense såret og blive ordentlig forbundet. Derefter var jeg sat ud af spillet, idet jeg selvfølgelig var kommet for præsentere mig ved at spille lidt for huset. En lokal ret kendt folkesanger var i gang med at spille og synge. Vi kendte hinanden ganske udmærket, idet vi begge var tilknyttet det samme bureau. Jeg bemærkede, at han havde stået op og sunget, da jeg kom, men nu havde han pludselig sat sig op på klaveret med fødderne på klaverstolen. Så var der lukket af. Den forstod jeg godt. Det har jeg for øvrigt oplevet adskillige gange gennem alle årene under varierende former, men med den samme hensigt. Så var der under begge omstændigheder kun baren tilbage, og jeg satte mig op ved siden af en ældre dame, som jeg kom i snak med, og som viste sig at være spillestedets indehaver. Hun havde ikke set, hvad der var foregået, men da hun hørte, at jeg spillede, spurgte hun: "Was machen Sie"? Jeg var godt træt af situationen og svarede: "Blut!". Hun sagde: "Ah! Blues". Jeg svarede igen: "Nein! Blut!".